

NOSF19 indeks

Jurica Palijan – Čovjek mrtvog srca
Klara – Strankinja
Skarzen Craznodensky – Tabula rasa
Leon Zambon – Tamni anđeo

Jurica Palijan

ČOVJEK MRTVOG SRCA

Da neka budala nije izumila mehanosimbionte, male strojeve što se ugrađuju u organizam i, u većini slučajeva stvaranjem enzima, imaju svoju svrhu u tijelu, a hrane se istim tvarima kao i ostale stanice organizma, ne bih sada bio u ovakvoj situaciji. No, u redu, pretjerao sam, znanost je zadnje što imam prekoračiti radi svoje nevolje.

Trebao bih prekoračiti sebe što, kada su mi, kao članu Marinaca, naredili da se podvrgnem umetanju mehanosimbionta, koji stalno stvara „azrael“, drogu koja miče strah i suosjećanje, a zajedno sa suosjećanjem i skrupule, iz čovjekovog hipotalamusa, nisam izabrao neposlušnost i, zauzvrat, od nadređenih dobio smrt za koju sam, tada, mislio da je nešto najgore što mi se može dogoditi. Jer, sa smrću umire nada, a nade sam imao i previše te sam se nadao da ću, nekako, psihički pobijediti drogu ili iz tijela maknuti mehanosimbiont što ju stvara.

U iščekivanju promjene, radio sam grozne stvari. Sa djelićem bivše sposobnosti da osjećam, sa njenim djelićem koji mi je ostao, čudio sam se koliko mi je lako činiti neljudska zlodjela. Sjećam se, recimo, napada na kinesku bazu u Jupiterovoj orbiti. Ta baza nije bila samo vojnog karaktera, već je tamo bilo i znanstvenika i civila, a među civilima je bilo žena i djece. Nakon što se naša jedinica zagrijala poubijavši protivničku vojsku i osiguranje, nastavili smo divljati po cijelom jednom katu, poubijavši dvadesetak obitelji kako bismo si uljepšali dan krvlju, kricima i mirisom spaljenog ljudskog mesa. Uzbuđenje, i ostale stvari što dižu adrenalin u krvi, u našem stanju je bilo, i ostalo, jedina stvar za dizanje raspoloženja.

U međuvremenu me i žena ostavila, no tako je i bolje jer bi bilo grozno kada bi ona i dijete, svakog mjeseca, nekoliko dana morali u stanu živjeti sa beščutnim monstromom. Istog trena je, kada sam prvi put, sa „azraelom“ u krvi, stupio kroz vrata stana što je tada bio i moj, primijetila i rekla da djelujem čudno. Te noći me probudio njen plač iz susjedne prostorije. Znao sam zašto je plakala, i, mjesec dana ranije, bilo bi mi je žao i otišao bih je utješiti, ali te noći to nisam imao ni najmanju želju učiniti. Za nju nisam više nikad imao ljubavi, žaljenja, čak ni objašnjenja jer je medicinska operacija, kojoj su me bili podvrgnuli, bila vojna tajna. Nakon što mi je mjesečni dopust istekao te sam se, nakon još dvadeset i pet dana u vojsci, ponovo vratio obitelji, dočekala me gomila jada. Tuđeg jada jer ja jad više nisam mogao osjećati. Žena mi je, potpuno hladnom, dva dana nakon što sam stigao, zaplakana od frustracije mojom beskrajnom distanciranošću, čestom spontanom grubošću i mnogobrojnim promjenama koje je moj karakter doživio, rekla da će se razvesti od mene.

Trudio sam se u sebi održavati privid ljudskosti jer pravu ljudskost nikada neću imati dok iz sebe ne izvadim prokleti mehanosimbiont. Trudio sam se prisjećati kako sam se ponašao dok sam se još mogao nazivati čovjekom te to ponašanje oponašati u odgovarajućim situacijama. Vjerujem da sam tako ublažavao „azraelovo“ djelovanje, ali sam se, pritom, mučio tjerajući se da postupam onako kako mi nije prirodno postupati. Radi toga sam stvorio svakakve čudne scene; na primjer, kada je trebalo istrijebiti zadnje selo urođenika ljudima nastanjive planete Maxwell, koja se nalazi u zvjezdanom sustavu kojem sam zaboravio ime, nekoliko minuta sam pucao u drveće što se, u blizini, nalazilo. Um mi je govorio da ubijam, osjećaji su mi šutjeli, a ja sam se protiv svoje psihičke situacije pobunio ludilom, uvjeravajući se da će me, ako napravim bilo kakvu destrukciju, proći namjera da ubijam. Ta epizoda je završila tako da sam potrošio municiju prije nego što sam

stigao ikoga ubiti, da su me kolege suborci, idućih tjedan dana, tračali i da me bojnici Cornwall, zapovjednik moje jedinice, poslao na razgovor vojnom psihijatru.

Nada je umirala jer se jasno vidjelo da idem u skorbu propast. Odlučio sam, pobjeći ću na prvom zadatku što će sličiti maksvelškom genocidu i sakriti se u planetinoj divljini čije se lice još dugo neće osakatiti civilizacijom. Tako sam i učinio. Već tri godine živim na, prašumom prekrivenoj, Novoj Amazoni u Ateninom sustavu. Ovdje, moja bezosjećajnost i grubost mogu naškoditi jedino divljim životinjama i biljkama. Ovdje nemam niti razloga dodatno se uništavati ludilom se boreći protiv destruktivnosti usmjerene prema okolini jer okoline, koju bih se trudio poštediti, na Novoj Amazoni nema. Nisam u idealnoj situaciji, no bolje mi je nego u Marincima.

No, neki tihi, bezbojan, glas u glavi govori mi da mi nešto jako nedostaje. Pita me, zašto ne poželim ponovo vidjeti ženu i dijete, zašto se nikad, barem, ne zapitam kako im je? Zašto ne požalim zbog života koje sam, nedužnim te nemoćnim ljudima i ostalim razumnim bićima, oduzeo? Taj tihi, bezbojan, glas pita me za koga i za što živim.

Klara

STRANKINJA

“Neće ti biti lako ovdje. Prema našim zakonima, stranci smiju ostati u samostanu najviše dva mjeseca. To znači da ćeš za tri tjedna morati otići.”

Oči starog svećenika bile su suosjećajne i tople, iako je glas zvučao hladno. Silvija se još nije potpuno navikla na cerebralni implantat koji su joj ugradili da bi razumjela jezik ovog planeta.

“Ne mogu otići sa planeta, zar ne. Morat ću naći posao ovdje?”

Silvija nije imala ništa na ovom planetu. Nije poznavala nikoga, nije bila nitko. Samo strankinja, koju su valovi posljednje vremensko-prostorne oluje ostavili polumrtvu u pećinama ispod samostana. Takve oluje su već više puta, tijekom stoljeća, na temporalno nestabilan Flavis donosile tvari, artefakte, čak i tijela životinja i ljudi. Silvija je bila prvo živo biće koje je preživjelo oluju i živo dospjelo na Flavis. Oporavila se zahvaljujući brizi svećenika i svećenica koji su je našli.

Stanovnici Flavisa nisu putovali svemirom i nisu bili zainteresirani za zvijezde. Živjeli su za svoju magiju i svoju umjetnost koja je oduševljavala strance. Oni su, međutim, kupovali od drugih, zvjezdoplovećih rasa, samo onu tehnologiju koja im je pomagala da bolje razumiju sami sebe. Nisu ni pokušali objasniti je li Silvija doputovala iz drugog prostora, drugog vremena, ili oboje. Pomogli su joj da se oporavi, ali nije ih zanimalo otkuda dolazi. Stari svećenik u plavoj haljini jedini je pokazivao zanimanje za njeno porijeklo, ali ni on joj nije ponudio odgovore na

sva pitanja koja su je mučila. Od stranca koji je bio unajmljen da joj ugradi govorni implantat uspjela je saznati da je njena genetska struktura identična strukturi stanovnika planeta, ali ništa više.

Za kratko vrijeme koja je provela na Flavisu, shvatila je da bez novaca i poznanstava nema puno izgleda za budućnost. Nije bila dobrodošla u zatvorenu zajednicu njegovih stanovnika, a sivo nebo i metalni miris prisutan u zraku izazivali su tjeskobu u njoj. Unatoč tome morat će ostati na planetu jer je čak i najkraće putovanje zvjezdanim brodom bilo je nedostižno većini stanovnika.

“Da, najvjerojatnije ćeš morati otići u rudnike ili tvornice,” odgovorio je starac.

“Najvjerojatnije?” upitala je Silvija. “Zar imam izbora?”

“U stvari, mislim da imaš. Mislim da si dovoljno snažna da pokušaš proći kroz Ritual.”

Silvija je šutjela neko vrijeme, razmišljajući, prije nego je rekla: “Rekli su mi da je teško. Da su mnogi umrli pokušavajući.”

“Teško je. Ali ti si snažna – iznutra, fizička snaga nije važna. I nemaš puno toga za izgubiti.”

Silvija je znala da je starac još prije mnogo godina i sam prošao kroz Ritual. Žena koja je uređivala vrt objasnila joj je da je s time stekao poštovanje svojih sugrađana i pravo na nošenje plave haljine. Ali nije joj znala reći koji dar je stekao tijekom Rituala.

Naime, svećenici su poznavali način da pokrenu neiskorištene dijelove ljudskog mozga. Sposobnosti koje bi pojedinac time dobio nisu ni mogli ni željeti predvidjeti. Svatko tko bi uspio preživjeti Ritual stekao bi “dar”. Dar čitanja misli, pomicanja predmeta, stvaranja ili uništavanja – ponekad koristan za društvo i pojedinca, ponekad sasvim beskoristan. Ali, preživljavanje Rituala dokazivalo je duhovnu snagu pojedinca i osiguravalo mu poštovanje sugrađana i brojne povlastice. Unatoč tome malo stanovnika Flavisa usudivalo se pokušati. Prolazak kroz Ritual nije bio uvjet za stupanje u svećenički red – samo nekolicina svećenika i svećenica nosilo je plavu odjeću. Isto tako, Ritual je bio dostupan laicima i strancima, uz dva uvjeta: da budu procijenjeni dovoljno snažnima i da su dovoljno hrabri da pokušaju.

Svakoga dana, nakon podnevnog obroka, stari svećenik našao bi vremena da popriča sa Silvijom. Posljednjih desetak dana, otkad se dovoljno oporavila za šetnje, provodili bi vrijeme u samostanskom vrtu. Vrt je bio prekrasan, rijetkost na ovom suhom planetu, na tlu zasićenom metalnim spojevima. Bez obzira na to, Silviju su uznemirivale boje koje su prevladavale u vrtu. Nedostajali su joj smeđe-zeleni tonovi, jer, u ovom izvanzemaljskom vrtu prevladavale su siva i crvena.

Unatoč tome, kada bi bila sama i kada bi tjeskoba i strah od ovog nepoznatog mjesta narasli toliko da bi poželjela vrištati, Silvija bi došla ovamo. Trava je bila žućkastosiva i oštra, ali mirisala je slično zemaljskoj. Silvija bi legla potrbuške na travu i zatvorila oči. Oštre vlati pod njenim prstima i obrazom i miris zemlje smirivali su je.

“Kako je bilo? Mislim, kako Ritual izgleda?” Silvija nije bila sigurna da će dobiti odgovor. Međutim, starac je počeo govoriti, polako, kao da objašnjava djetetu.

“Za svakoga je drugačije. Sve što se događa za vrijeme Rituala, događa se u umu iskušenika i svatko to doživi drugačije. Neću ti pričati kako je meni bilo. Ne smijem pričati o tome, a ionako ti ne bi pomoglo. Ali mogu ti reći da sam osjećao bol. To je zajedničko svima.”

Silviji je bilo drago što su riječi koje je slušala zvučale daleko, mehanički. Bilo je lakše razmišljati o njima. Nije željela bol. Nije bila sigurna da li ga može podnijeti.

“A što ako ne budem mogla – ako nisam dovoljno snažna?”

“Snažna si, ja to mogu osjetiti.” Starac je zastao na trenutak i nasmiješio se. “To je dio moga dara.”

“Dio? Znači da postoji još nešto. Pokažite mi, molim vas.”

Starac je stajao na suncu, plava haljina je odbijala slabu podnevnu svjetlost narančastog sunca. Ispružio je ruku i njegovi su dugi prsti ubrali cvijet sa stabla čije su se blijedosive grane pružale preko trave. Držao je cvijet na dlanu kao dragocjenost. Male crvenkaste latice izgledale su kao da su načinjene od voska.

“Gledaj,” rekao je Silviji, a njoj se učinilo da je osjetila tugu u njegovom glasu.

Cvjetić na starčevu dlanu počeo je mijenjati boju. Nježni crvenkasti voštani listići počeli su sivjeti i na trenutak su izgledali kao da su načinjeni od metala. Zatim su se počeli mrviti, poput izgorjelog papira koji čuva uspomenu na prijašnji oblik. Nakon nekoliko sekundi preobrazbe, sve što je ostalo na starčevom dlanu bila je mala, jedva primjetna hrpica pepela.

Neko vrijeme su šutke šetali vrtom.

“Da li je ikada netko zloupotrebljavao svoj dar?” pitala je Silvija malo kasnije.

“Kako to misliš?”

“Oni koji su dobili moć da unište ili ubiju?”

“Oni koji imaju takav dar ga ne koriste.” Starac se nasmiješio vidjevši zbunjenost na Silvijinom licu. “Zar ti je to tako teško povjerovati?”

Bilo je teško povjerovati. “Zar nije nitko nikada, neki stranac koji je stekao opasan dar...”

“Ne. Nikada,” svećenik je odgovorio smireno. “Mi to zovemo *čisto srce*. Oni koji nemaju čisto srce, nemaju ni dovoljno unutrašnje snage da prežive Ritual.”

“Jeste li sigurni da ja imam čisto srce?”

“Jesam.”

“Donijela si ispravnu odluku,” rekao je stari svećenik kada ju je otpratio od ulaza u pećinu u kojoj se Ritual trebao održati. U posljednjih desetak dana vodio ju je kroz pripreme, koje su se većinom sastojale od meditacija. Na Silvijina pitanja o tome kako će Ritual izgledati, obično bi odgovarao riječima: “Vidjet ćeš.”

“Ne možemo ti reći što će se desiti, drugačije je za svakoga,” rekla je svećenica koja je također nosila plavu haljinu, jedna od četiri pripadnika samostana koji su bili zaduženi da je prate kroz Ritual. Silvija se osjećala tupo i koljena su joj drhtala dok se spuštala niz glatke kamene stube, kroz tunel isklesan u kamenu.

Slabo svjetlo, kome nije mogla odrediti izvor, osvjetljavalo je stepenište. Nije željela razmišljati o tome što je čeka, bilo joj je drago što panika nije uspjela prodrijeti kroz ljušturu njene omamljenosti. Tješilo ju je to što nije imala puno izbora. Ako preživi Ritual, bez obzira na sposobnosti koje stekne, imat će budućnost na Flavisu.

Kamena prostorija nije bila velika – imala je oblik grubo isklesane kocke, a sive stijene bile su mjestimično prošarane crvenkastom rudačom. Na sredini prostorije nalazio se velik kameni stol bez ukrasa. Silvija je htjela postaviti pitanje o izvoru svjetla – prije zato da odagna strah nego iz znatiželje. Ali lica svećenika i svećenica oko nje imala su ozbiljan izraz duboke koncentracije i bilo kakva pitanja su se činila neprimjerena.

Pokretima su joj pokazali da treba leći na stol. Kamen je bio gladak, ali ne i hladan. Legla je na leđa, s rukama ispruženim pored tijela. Površina stola je pod njenim prstima bila sličnija staklu nego kamenu. Očekivala je nešto komplicirano, mistično – zbor svećenika, čarobne riječi, čudotvornu tekućinu koji će morati popiti ili će joj biti injekcijom ubrizgana u vene. Međutim, njeni pratioci su stajali mirno, u tišini, promatrajući je. Počela je drhtati i pokušala je ujednačiti disanje jednom od metoda koju je naučila prethodnog tjedna. Prostorija se polako počela vrtjeti oko nje. Osjetila je da tone.

Na trenutak je Silvija bila svjesna samo panike. Onda joj se u umu polako počela stvarati slika. Na ovom čudnome mjestu tjelesne oči joj nisu bile potrebne da bi vidjela. Iznad nje je bilo usijano crvenilo, teško i nepodnošljivo. Plašilo ju je, ali nije bila svjesna zašto. Bila je u stanju istovremeno promatrati i ono što se nalazilo ispod nje – olovnosiva boja na dnu podsjećala je na površinu vode, ili prije

na liniju koja odvaja vodu od zraka, jer je mjesto na kome se nalazila bilo dvodimenzionalno.

Odjednom je, ne racionalno već nagonski, shvatila što se nalazi iza granice koju je promatrala. Istovremeno s tom spoznajom, postala je svjesna bola. Bio je sveprisutan na plohi na kojoj se nalazila, jednako kao što je zrak oduvijek bio prisutan u prostoru u kome se još uvijek, odvojeno od svijesti, nalazilo njezino tijelo.

Bol je nejednoliko ispunjavao plohu – bio je koncentriraniji pri njezinom vrhu a razrjeđivao se pri dnu. Silvija je bila mali blještavi dvodimenzijalni kružić koji je imao dvije sposobnosti: da osjeća bol i da mijenja smjer kretanja kroz nju. Poput loptice u nekoj staroj video igri bila je u stanju ploviti prema gore, prema agoniji zgusnutog bola. Isto tako, mogla je smanjiti bol klizeći prema dolje u susret graničnoj liniji. Prelazak te granice značio bi prestanak bola ali i neopozivo uranjanje u tamu nepostojanja. Silvija je bila prestravljena, ne toliko bolom, koliko izborom koji joj je bio nametnut.

Klizila je, bez kontrole i bez razmišljanja, panično - jedino što je bila u stanju željeti i zamisliti bio je prestanak bola. Klizila je prema dolje, kao loptica bačena s visine, približavajući se olakšanju za kojim je čeznula. Kako se granica približavala, boje plohe oko nje su se mijenjale, usijano-crvena je počela ustupati mjesto hladno-sivoj. Bol se smanjila dovoljno da bi mogla razmišljati. I tada se, naglo, poput napukline na staklenoj površini, njena svijest pobunila protiv cilja koji se do tada činio neizbježnim. Bol, koju je u tom trenutku osjećala bila je dovoljno slaba da bi je mogla prihvatiti kao cijenu za nastavak postojanja. Vrlo, vrlo blizu granici, upotrijebivši svu snagu volje da donese odluku, promijenila je smjer kretanja i počela putovati prema gore.

Svjest o nastavku vlastitog postojanja, o izvojevanoj pobjedi, ushitila ju je na trenutak. Ali što se više udaljavala od granice bol je postajala jača. Penjući se prema gore, uranjala je u usijano crvenilo koje je svakim djelićem prijeđenog puta postajalo sve nepodnošljivije. Konačno, izmučena svijest zarobljena u putujućem kružiću odustala je i poželjela umrijeti predajući se putovanju prema dolje.

Slijepa želja za smrću izbljedila je kako se bol smanjivao. Ponovno, u blizini granice, kružić se odbio prema gore. Mučna igra ponavljala se neodređeni broj puta preplavljujući naizmjenice Silvijinu svijest željom za opstankom i željom za smrću. Svaki trenutak bio je sadašnjost i nije bila u stanju odrediti koliko dugo je trajalo.

Odjednom, naglo, nestala je bol istovremeno s bojama i kretanjem. Silvija se nalazila na mjestu u kome joj osjetila nisu govorila ništa. Uvjerena da je ipak prešla granicu nepostojanja, gotovo je osjetila olakšanje. Ipak, bila je svjesna svojih misli i paradoks razmišljanja u nepostojanju počeo ju je uvjeravati da je živa. Konačno, shvatila je da je iskušenje završeno. I da je izdržala. Dopustila je svojoj iscrpljenoj svijesti da se ugasi, prepuštajući se tami koja nije značila kraj postojanja, već samo san.

Silvija je stajala na pristaništu i promatrala svjetlosivo nebo. Sunce je upravo zalazilo i tanak sloj oblaka pri obzoru poprimio je jarku narančastu boju. U jedinoj svemirskoj luci na planetu, promet nije bio gust. Stanovnici Flavisa nisu imali brodove i luka je postojala samo zbog stranaca. Jedan trgovački brod upravo je polijetao, njegovo antigravitacijsko polje tiho je zujalo. No brod kojega je Silvija čekala bio je putnički - sada se imala pravo ukrcati na bilo koji brod bez plaćanja naknade. Stajala je sama, naslanjajući se na ogradu. Grupa od troje ljudi prošla je

pored nje. Po načinu odijevanja znala je da je samo jedan bio stanovnik Flavisa. Klimnuli su glavom s poštovanjem, primjećujući plavu odjeću koju je ona nosila.

Prošlo je devet dana od Rituala i morala je napustiti samostan.

“Postoji planet u susjednom sunčevom sustavu, koji je vrlo sličan tvojim opisima planeta Zemlje,” rekao joj je stari svećenik prije nekoliko dana.

“Zašto mi do sada niste pričali o njemu?” pitala je Silvija.

“Zato što tek sada, nakon što si prošla kroz Ritual, imaš mogućnost otići tamo.”

Silvija je vidjela snimke planeta. Zeleno i plavo neodoljivo ju je podsjećalo na dom. Osjećala je da je spremna učiniti puno da opet dobije priliku živjeti pod plavim nebom.

“Kada ću saznati koji je moj dar?” pitala je svećenika.

“Uskoro. Moraš to otkriti sama. Možda potraje nekoliko mjeseci, dok ne shvatiš koje si sposobnosti dobila.”

Putnički brod je pristajao. Silviji je bilo teško shvatiti da se nešto tako veliko može spustiti na tlo. Kružna vrata su se otvorila i čula se obavijest da ukrcavanje putnika počinje. Desetak ljudi, koji su u grupicama stajali na pristaništu, krenulo je prema brodu. Većinom stranci – možda će u razgovoru s njima dobiti neke od odgovora koje je tražila. Silvija je krenula za njima. Kroz otvorena vrata mogla je nazrijeti osvjetljenu unutrašnjost broda. Nije znala što je očekuje na nepoznatom planetu. Ali radovala se plavome nebu.

Skarzen Craznodensky

TABULA RASA

Bila je kasna noć kada se još jednom probudila zbog bolova u truhu. Njezino je tijelo na silu željelo izbaciti nano-implante iz sebe, no ona to nikako nije mogla dopustiti. Ne ako želi ostati na sadašnjem radnom mjestu i ako želi doći do prilike da dobije status *slobodnjaka*.

Pokraj kreveta je stajao često upotrebljavani pištolj za injekcije, napunjen i spreman. Ona ga uzme i ubrizga si sadržaj malene epruvete u lijevu ruku.

Njezino ime je bilo Moira, u službenim spisima i dokumentima su je vodili kao F96023C9OROB, a bila je znanstvenica, došla je sa *Galactic Oxford University, Planet Pluto Division* i bila je među najboljima u području robotike i fuzijskog strojarstva.

Injekcije više nisu pomagale, olakšanje koje su poklanjale bilo je kratkotrajno i nestalno. Moira je živjela u svakodnevnom strahu da se bol može pojaviti iznenada i omesti, uništiti...sve.

I dalje je ostala budna.

«Da li je sve u redu?», javio se baršunasti glas Cora326, šeste klase umjetne inteligencije.

Prvi robot bez tijela. O svijetu je učio preko slika, edukacijskih filmova i primjera. Moira ga je konstruirala, te ga je i programirala, no još je mnogo drugih osoba stavilo svoje prste u njegov program. I zbog toga je znala da nikada ne može biti posve sama, ne dok god je taj stvor ovdje.

«Dobro sam. Ne moraš se brinuti.»

«Ali ne možeš zaspati.»

«Mogu. Ali ne želim.»

«Zašto?»

«Zato jer mi se ne spava. Ne bih se osjećala dobro da sada idem spavati.»

«Znači...ti ne možeš spavati. Želiš li da te ja uspavam?», pokretni se stolić sa lijekovima počinje približavati.

«Ne! Postoji jasna razlika. Ako ne mogu spavati, to je zbog raznih psiho-fizičkih razloga. Sada ne želim spavati, želim ostati budna, to je moja želja. Kao da želim jesti kolač.», pokušava se prisjetiti kako bi mu to još jasnije objasnila, «Sada ne želim spavati. Sada sam budna, želim ostati budna i ne želim zaspati. Shvaćaš li?»

«Da.», Cor326 odgovori prilično neuvjerljivo. Moira mu je u programu omogućila da laže, željela ga je učiniti što bližim ljudskim bićima, no on nikako ne može lagati bez male promjene glasa koji jedino ona zamjećuje.

«Ma zaboravi, nije važno.», promrmlja, stolić sa lijekovima se vrati na staro mjesto.

Ako ništa više, Cor je shvatio da Moira sada ne želi lijekove.

Protegne se u krevetu, ispruži desnu ruku, te k sebi privuče malen aparat koji prisloni na svoje lice. Nakon što je tanka zraka plavog svjetla prošla preko njenih očiju, Cor326 prijavi dijagnozu,

«Preopterećenje endokrinih žlijezda zbog nano-implanata, nemir izazvan stresom. Mogu vam pomoći pri tome.», stolić sa lijekovima se opet počne približavati.

Ovaj ju čin strašno razljuti, ona uzme jedan od svojih jastuka i baci ga prema plavom sjaju kamere što je lebdjela uza strop,

«Ne. Sada ne želim lijekove. Molim te, isključi se.»

Plavo se svjetlo ugasi,

«Potpuno je nemoguć.», pomisli, «Pitam se tko mu je radio, to jest, prepravljao behaviornalne algoritme.», sjedne za svoj stol i otvori maleno računalo.

Start. Cor326 files. Staff. Programers. Behavioral algorythms. Alex Freeman.

Vasya Kochanowsky.

«Sada znam kome ću danas prijetiti otkazom.», pogleda kroz prozor i utone u panoramski pogled kroz zamrznuti krajolik Venere2.

Tek sada na očima osjeti crne podočnjake. Ekran računala se iznenada izmijeni, počne se prikazivati edukativni film o tome kako korisnici halogenih droga uvijek na tijelu nose nepoželjne posljedice među kojima su i crni podočnjaci. Corov smisao za humor.

«Koji je idiot od mojeg remek-djela napravio ovo čudovište? To ne može biti djelo samo jednog maloumnika. Više se ne želi ni isključiti do kraja. Imat ću problema s njim.», ništa nije glasno rekla, barem ne u Corovu području čujnosti, ili je ona to samo tako mislila, slijepo vjerovala.

Nekoliko je puta prošetala ispred prozora, potom navukla svoju zelenu uniformu koja se u mraku nije ni primjećivala. Odlučila je poći na svoje radno mjesto, možda nešto novo iskrnsne.

Dosta joj je ovog praznog tumaranja.

Sjela je u usku letjelicu i unijela kurs prema umjetnom satelitu Gatesu. Napregnula je motore zamalo do maksimuma. Za dlaku je izbjegla sudar sa vojnom krstaricom.

«Što oni rade ovdje?», pitala se. U razmišljanju ju prekine poznati glas Gatesovog inženjera čiji je posao više sličio organiziranju parkirališta nego pravom radu sa strojevima, no to ga nije previše smetalo, nije previše mario za rad,

«Doktorice Aldrich, da li ovo znači da možemo računati na novi intergalaktički rat?», aludirao je na njezin skori sudar.

«Možda. U svakom sam slučaju uvjeren da će moja tajna organizacija kao svoj prvi potez oteti i mučiti jednog od Gatesovih inženjera. Otvori mi ulaz 3B.»

«Pa da uvedem lava među sve ove janjce? Što ću dobiti za to?»

«Konstrukciju prvog i jedinog robota za zadovoljavanje svih seksualnih potreba koje čovjek ima. Što kažeš na to?», vrata su se već počela otvarati.

«Mogu li je nazvati Kat?»

«Što se mene tiče, radi joj što hoćeš, ali...», sleti na platformu, «...ako do takvog projekta ikada dođe, prvo ću napraviti mušku verziju.», otvori kokpit.

«To nije bio naš dogovor.», glas više nije dolazio iz slušalice, već nekoliko metara iza nje, na stepenicama što su stajale uz platformu.

«Koji dogovor? Moje je shvaćanje da u ratu nema dogovora, jedino ima pokolja.», izašla je iz kokpita, hodala je po desnom krilu letjelice gdje je bilo naslikano njezino ime, *Šeherezada*.

Skoči dolje. Mladi inženjer načini kretanju, kao da se sprema da ju uhvati, no u posljednjem se trenu predomisli.

«Što ima novoga?»

«Ništa posebno. Majmuni iz biokemijskog laboratorija su ponovo pobjegli, unatoč najnovijoj Inteligrid mreži. Pogodi tko je začetnik Inteligrid ideje.»

«Morse?»

«Bingo!», otrči krug oko nje, «Dužnosnik sa Marsa je komentirao naše sigurnosne sustave za koje je Morse odgovoran s obzirom na to da ne možemo zadržati nekoliko majmuna u njihovim kavezima.

Vojna krstarica koju si, vjerujem, već primijetila je došla na svoj godišnji pregled.»

«Zašto ovdje? Mi se ne bavimo održavanjem brodova.»

«Ne znam. Nitko običnom inženjeru ne želi ništa reći. Možda će cijenjena Moira Aldrich imati više uspjeha. Uglavnom...novi studenti robotike i nuklearne fizike su sretno stigli.», Moira krene prema svom uredu, on ju slijedi te tiho promrmlja,

«Štreberi.»

«Molim?»

«Ništa.»

«Ah...što se još događa?»

«Za dva dana se održava nekakva proslava, ne pitaj, ne zanima me. Sa Zemlje su stigli novi zahtjevi za slijedeću generaciju robota u uslužnim djelatnostima. Jedan od jučerašnjih pokusa je krivo izveden na nesreću nekog nezaposlenog jadnika te je napravio krater na površini i izazvao nimalo blag potres. Doktorica Jana Uzkovala se upravo sprema za svoj put.»

«Gdje?»

«Na Mars, u koloniju Theta.»

«Theta? To je...»

«Upravo tako. Kolonija nazadnih.»

«Nemoj ih tako zvati.»

«Nemam mnogo strpljenja za izgovaranje *primal homo sapiens sapiens*.»

«I oni su ljudi.»

«Ljudi koji su se pobunili protiv tehnologije te sada umiru od bolesti kao što su hepatitis ili pneumonija.»

«To treba poštivati. Što ona uopće ide raditi tamo?»

«Želi im predstaviti jednostavnije modele robota koji su posebno prilagođeni za rad s njima, osim toga ide skupljati neke uzorke i iskušati vaše nove motore na Albatrosu. Prilično zabavan dan, ako izuzmemo provođenje vremena sa onim...ljudima.», naglasio je *ljudima*, zbog Moirinog ranijeg negodovanja.

«Tko joj je sve posada?»

«Osiguranje joj je zapovjednik Jan Grözb, skladištar Pablo Miréz, na terminalu brodskih funkcija Valeria Simić, kemičar i brodski liječnik je Sima Leone, drugi pilot je vaša Alba3000, dok je ulogu glavnog pilota Uzkovala preuzela na sebe.»

«Što misliš, imaju li mjesta za mene?»

«Tko bi te odbio? Treća paluba, platforma 1A.»

«Hvala.», produži prema dizalu. Uđe unutra, vrata se zatvore. Izda zapovijed za svoje odredište.

«Možeš li poslati poruku programerima Alexu Freemanu i Vasyi Kochanowskom?», zaboravila je da je ovo računalo ne može razumjeti, ono je jednostavno i daleko od prave umjetne inteligencije. Raspoznaje naredbe za koje je programiran, raspoznaje samo one glasove čije ima uzorke, ali ništa više. Zato Moira na trećoj palubi dođe do prvog komunikacijskog terminala, «Što ste uradili sa C326????!!! Netko je napravio ozbiljnu pogrešku o kojoj može ovisiti njegova daljnja karijera. Zahtijevam vaša izvješća zajedno sa prijepisom behaviornalnih algoritama. Želim objašnjenje za svaku, i najmanju, programiranu funkciju ili paragraf. Zapamtite da C326 nije obično računalo te se zbog toga ne može i ne smije programirati na isti način kojim se programira i računalo. Ponovite osnove! (ili ću vam ih ja ponoviti).»

Nakon što je poslala poruku, krenula je prema platformi 1A, prema Albatrosu kad začuje svoje ime,

«Moira Aldrich neka se na najbližem terminalu smjesta logira, čeka ju hitna poruka.»

Želudac ju ponovo zaboli. I srce mu se svojim isprekidanim kucanjem pridruži. Hitna ju je poruka čekala i onog dana kada joj je rečeno da će se morati podvrći postupku nano-implantiranja. U crijevima, srcu, plućima, za bolje sakupljanje i razgradnju hranjivih tvari. Sve u ime bolje prilagodbe na život u svemiru, dugogodišnji san mnogih njenih kolega. Mogućnost da jednog dana čovjek nađe brzinu svjetlosti. Tada više neće morati stvarati umjetne satelite, planete i zvijezde, već će svoje troškove umanjiti tako da će već imati spremne sustave u svemiru. No osjećala je da tu nije bio kraj svega toga.

Ušla je u Albatros i na jednom od njegovih terminala preuzela poruku,

«Danas smo primili zahtjeve sa Zemlje što se tiče nove generacije uslužnih robota. Ovi su zahtjevi odobreni. Predlažemo vam da ih unesete u sadašnje specifikacije tako da kasnije ne bi bilo zabune.»

Uzkova je zamijetila Moirinu prisutnost, prišla je svojoj prijateljici čim ju je vidjela. Prilazila je posve tiho.

«Prikradanje ti nikada nije dobro išlo.», Moira ustane te ju zagrlji, «Ima li na Albatrosu mjesta za mene?»

«Zar to nije važno?», Uzkova pokaže na ekran.

«Nervozni Ameri što u ime svete borbe protiv terorizma žele naoružati robot prodavače, konobarice, stjuardese i dadilje. Odvratno.»

«Žele da ti to učiniš?»

«Da, ali neću. Nema šanse, postoje stvari iza kojih čvrsto stojim.»

«Onda ideš s nama?»

«Znači pozvana sam?»

«Naravno da si pozvana. Uvijek si pozvana.»

«Mogu li vidjeti tvoje nove robote?»

«Naravno. Alba je sa Mirézom u skladištu, još ih zasigurno nisu spremili sve.»

«Kakvi su im algoritmi? Osnovni?»

«Osnovniji ne mogu biti. Napravljeni su da nalikuju na *phss*, te da se sukladno tome i ponašaju.»

«Što ako *phss* pomisle da su živa bića?»

«Zar nisu?»

«Da, ali znaš na što mislim što ako će ih poželjeti za svoje vojskovođe, supružnike, bogove?»

«Pretjeruješ. Ne izgledaju tako dobro.»

«Pazi što sam ti rekla.»

Crvena lampica lijevo od njih zasvijetli u kratkim treptajima. Uzkovala se posveti novome problemu što je iskrsnuo. Moira se spusti u skladište gdje ju Alba pozdravi, «Dobro došli doktorice Aldrich.»

To ju razljuti, «Zar svakog mogeg robota moraju reprogramirati? Gadovi.», pomisli. No ipak je postojala jedna stvar koju nisu uspjeli promijeniti. Albine električno plave, mačje oči. Dugo je vremena molila jednog kibernetskog kirurga da obavi to tako da se te oči više neće moći zamijeniti niti izvaditi. Svi su njezini roboti imali plave oči ili plave skenere. Tako ih je uvijek mogla raspoznati u masi. Alba ju je nekada znala zvati «Majko.», no to se njenim nadglednicima vjerojatno učinilo nepodobnim. Zbog toga su je promijenili.

«To više nije umjetna inteligencija. To tada postaje samo nova generacija interaktivnih računala.», vjerovala je Moira.

Zamolila je Albu da joj pokaže jednog od Uzkovinih robota. Imala je ovlaštenje za to, Alba joj se nije protivila. Robot je bio primitivan zbog svojih funkcija, među kojima je i interakcija sa *phss*, i nije brzo učio. Bio je malen, no imao je veliki trbuh i probušene uši. Moira se prisjeti kako Albi nije željela napraviti ni uši, ni nos jer ti organi robotu nisu potrebni. Ničemu ne služe. Sve je u njima drugačijeg oblika nego što je to u prirodi, u ljudima...

«Činimo ih na našu sliku i priliku tako da ne povraćamo nasred hodnika kada prođu pokraj nas, tako da svakim novim danom iz samih sebe činimo nove bogove. I sada taj isti način života želimo nametnuti onima koji su ga, s punim pravom, odbacili.»

Podigne svoju lijevu ruku. Robot podigne desnu.

«Ne, ne, ne. ovu.», Moira prstom pokaže na njegovu lijevu ruku. On poslušna, kaže nešto na jeziku koji koriste *phss*, Moira ga nije razumjela.

Ali mala djeca na Marsu svakako jesu, dok su odrasli bili oprezniji i nepovjerljiviji. Potom su shvatili da se radi o tehnologiji. Zapalili su ga, njegova je odjeća i njegova je koža gorjela, no sve je ostalo bilo na mjestu. Problem je nastao kada je

robot, ne shvaćajući da gori, poželio započeti igru sa jednim djetetom. Aldrich i Uzkovala su ga morale, bez obzira na vatru, rastaviti na licu mjesta. Uzkovala je dobro prošla, no Moira je gurnula ruke u užareni metal tako da mu presiječe žice na što je jedna od njegovih ruku izašla, kao iz opruge, u njezino lice. Zadobila je teže opekline.

Doktor Sima Leone se pobrinuo za njih te im savjetovao ležanje i odmor.

«Nije bilo tako strašno. Doživjela sam i gore stvari od tih malih gadova. Još nismo ni iskušali motore, hajde Jana. Bit će zabavno.»

«Ti nisi iskušala motore. Ja neću ni pokušati. Ostat ću u svojoj kabini. Ne volim kako nas ovi ljudi gledaju.», rekla je Uzkovala. Bila je blago nervirana, trudila se ostaviti dobar dojam u trenutku poraza. Radila je robote za necivilizirane i jednostavne ljude, nije se dovoljno potrudila i nije razmotrila sve mogućnosti. To ju je pred posadom i pred Moirom posramilo.

«Što se tiče toga, ni meni se ne sviđa kako nas gledaju.», primijetio je Leone,

«Možda bi bilo bolje da prikupimo uzorke koje trebamo i odemo.»

«Vjerujem da ste u pravu. Imate li u brodu vozilo opremljeno za ovakav teren?»

«Imamo. Izvest ću ga sada.»

Moira lagano zatetura. Gravitacija na Marsu je jača od gravitacije na Gatesu i slabija od gravitacije na Veneri2.

«Jeste li u redu? Želite li uzeti nešto?», Leone je već uzimao svoju torbu s lijekovima.

«Ne. U redu sam.», bila je odlučna i više nije pokazivala znakove svoje mučnine,

«Dobro da nano-implanti još nisu započeli sa svojim valcerom.», pomisli.

Na putu do njihova odredišta, Leone je Moiri ispričao kako «divljaci» vjeruju u božanstvo koje oslikavaju u obliku svemirskog broda. To mu je bilo smiješno, kako su se odrekli tehnologije tako da bi ju sada štovali u obliku božanstva. Moira se osjećala dužnom odgovoriti na to,

«Zar nikada niste pomislili na to kako ono što oni crtaju nije svemirski brod?»

Leone joj pruži snimku tih crteža. Bez obzira na svoju sumnju, Moira nije mogla poreći da to nije bio svemirski brod.

«Hm.», razmišljala je, «Znate li možda što to piše pokraj slike, evo ovdje.», pokaže mu mjesto.

«Tabula rasa.»

«Zašto i kako tabula rasa?», bila je zbunjena.

«Ne pitajte mene. Ja sam samo običan kemičar.»

«Idiot.», pomisli ona.

Oko Marsa je kružilo umjetno sunce tako da kompenzira manjak topline zbog Marsove udaljenosti od pravog Sunca. Željeli su ga učiniti što sličnijim Zemlji. Prašina se dizala za njenim koracima. Crvena zemlja odavna više nije bila crvena. Sada je bila blatna, ponegdje i zlatna. Klisure tih boja su se uzdizale na sve strane. Moira je skupljala uzorke, kad je naišla na mrtvo tijelo,

«Leone! Dođite ovamo. Brzo!», on zadihan dotrči, «Možete li mi reći od čega je ovaj čovjek umro? Ne vidim nikakve vanjske ozljede.»

Leone izvadi svoj skener, «U pravu si.», postao je blijed, «Nema vanjskih ozljeda. Ali ni unutrašnjih.»

«Znači...na rukama imamo mrtvog čovjeka, a ne znamo kako je i zbog čega umro? Možda bakterije, virusi, spore, radijacija...»

«Skener bi sve to ulovio.», prošaptao je Leone i popravio izvrnuti rukav. Ovo je prvi put da mu tehnologija ne može dati jasan odgovor. Sada se već panično bojao, iskusio je onaj primarni strah koji je sve dosada bio povlastica onih nazadnih, onih divljaka, kako su ih zvali. Sada je i Leone susreo svoju nepoznanicu.

«Možda je prinesen kao obredna žrtva.», Moira neumorno klekne pokraj njega i otvori mu oči na što Leone otrči na stranu, da povрати svoj ručak.

«I ti si kao doktor.», doda Moira jalovo.

«Njegovim se očima hrane insekti.»

«Da, to se događa kada je lešina ostavljena u ovoj divljini.», sada mu otvori usta, ali u njima nije uopće bilo kukaca, «Hm.»

Sunce je bilo jako i znoj joj se slijevao niz čelo. Obriše ga rukom.

«Da li bi skener nešto kemijske prirode mogao izostaviti, u slučaju da ga očitavanja zbune?»

«Slabo vjerojatno...»

«Ali mogućnost postoji?»

«Uvijek postoji mogućnost.», govorio je ono što je napamet naučio na studiju.

«Onda uzmi svoju opremu i na posao!»

Leone je već želio prigovoriti, no susreo se s Moirininim pogledom, i to ga obeshrabri. Učini što mu je bilo naređeno. Moira se za to vrijeme popne na jednu od brojnih klisura. Pod njom je stajala netaknuta zemlja slobodnih ljudi. Oni u sebe nisu morali trpati nepotrebne lijekove, nikome nisu polagali svoje račune, nije im trebala krvavo zaslužena potvrda da mogu biti onakvi kakvi zaista jesu: *slobodni*. Moira je za tom slobodom žudjela, čak im je i zavidjela. Zaklopila je oči i udahnula čisti zrak. Potom je sjela na tlo i obrisala suze sa lica. Ovaj je život pretežak. Ograničavajući.

«Ja ne mogu da živim u kavezu!», željela je vrisnuti.

Okrene se prema doktoru koji je savladao svoj strah i prionuo poslu, «Ali valja stisnuti zube i relativno mirno nastaviti.»

Ustane kao da će se ponovo spustiti dolje, u podnožje klisura, kad u daljini zapazi nešto poput titraja zraka, ali...nije bilo vjetra i taj titraj zraka nije bio tamo, nije bio stvaran, odjednom se stvorio iz ničega.

Nakon nekog vremena Moira je, po načinu kretanja i obliku bila uvjerena da se radi o svemirskom brodu.

«Možda se radi o nekoj novoj tehnologiji, možda je testiraju, možda je to ona krstarica koju sam vidjela na Gatesu.», pomislila je.

No promijenila je mišljenje kada je shvatila da taj brod nije skriven, niti se to trudi biti. Bio je doslovce proziran. I došao je veoma blizu, nadvio se nad njenom pojavom poput golema oblaka zaboravljene fatamorgane. Sunce ju je još uvijek zasljepljivalo, jer njegove su zrake prolazile kroz fantomsku letjelicu, no jasno je mogla vidjeti njeno ime. *TABULA RASA*.

Potom je otišao u daljinu, onako kako je i došao, sve dok god se nije izgubio, sve dok od nevidljive letjelice nije ostao samo titraj zraka. Potom ništa više.

Moira se luđačkom brzinom spusti sa klisure, uzbuđena otrči do doktora, «Jesi li vidio ono?! To je Tabula Rasa! Čista ploča. Njezina je zadaća očistiti ovaj svijet od njegove prošlosti!!! Znaš li što ovo znači? I strojevi imaju dušu!»

Smiješak joj zamre kada se probudi iz svog blaženog delirija, kada shvati da Leone leži povrh tijela koje je istraživao, mrtav. Njegov je vlastiti skener to potvrđivao.

Potvrdio je još nešto. Potvrdio je da Moirino tijelo nije ničim ozračeno niti ozlijeđeno. No nešto je bilo neobično. Naime, u njenom tijelu više nije bilo nano-implanata.

Bila je, barem nakratko...u divljini slobodnih ljudi...oslobođena svoje prošlosti...slobodna.

Leon Zambon

TAMNI ANĐEO

Nakon rata moja je obitelj propala, nestalo je bogastvo i glamur, ostalo je, ništa. Nakon nekog vremena umrli su mi otac i majka, pokoj im duši, i ostao sam još siromašniji nego što sam ikad bio, ostao sam sam na ulici.

A onda je došla ona. Sjećam se kao da je bilo danas. Stajao sam u sektoru 64 u petoj ulici, odmah kraj mrtvačnice. To je najlošije mjesto za prosjačenje u okolici ali što sam mogao, drugi ljudi odrasli na ulici i borili se za život a ja, a jači vladaju.

A onda je došla ona, zasjala je tog tmurnog dana, duga crna kosa vijorila se na povjetarcu, polužuta put odudarala je od ostalih prljavih lica koja sam ovdje susretao, zbilja imala je lice poput kakve princeze.

Ali to nije bila. Blago lice nadopunjavao je tanki vrat na kojemu se bijelio privjesak načinjen od nečijeg prsta. Na vrat se nastavljao crni kožni kaput koji se prostirao sve do poda. Tek nešto ispod blago zaobljenih dojki virila blago otkrivena dva pištolja. Još dva slična otkrivala su se sa strane svake noge. Noge su joj također bile savršene.

Ubojito savršenstvo.

Da to je kratak opis Anake. Polako je šetala od početka ulice, oko pedesetak metara udaljena od mene. Stavljala je nogu pred nogu, polako odmjeravajući svakog, od glave do pete.

Izgledala je kao božica.

Nakon desetak koraka, Ino, luđak, stvarno glup tip.

- Šta ima pičko?- govorio je iz daljine polako vadeći nož iz rukava. - Što takva sočna curica radi ovdje sama. - Slinio je dok je izgovarao svaku riječ.

Svaki normalan čovjek bi već iz prvog pogleda zaključio da se ne treba igrati s poremećenim luđacima poput njega, ali Anaka ga je samo odmjerila pogledom, i nastavila dalje istim tempom.

- Šutljiva mačka, a? Kako bi bilo da ti izrežemo novi jezik?- Ino je već bio desetak koraka od nje.

- Govori kučko!!!- drekne Ino i skoči prema Anaki.

Brzinom pantere Anaka je samo ispružila ruku.

I Ino se sruši mrtav na zemlju, sa jedva vidljivom strelicom u vratu. Tog sam trenutka vidio drugu stranu Anake, mračnu, hladnu ubojitu.

Sve je postalo kao slow motion. Gruba, opaka ruka spuštala se uz savršeno tijelo.

Ali to mi nije bilo važno.

Njezino blago lice ulijevalo mi je povjerenje iako sam je vidio kako ubija.

Smiješno. Nisam je onda ni poznao a već mi je toliko značila.

Nije ni pogledala truplo samo je nastavila hodati kao da se ništa nije dogodilo.

Onda je pogledala prema meni. Pogled joj se zadržao nekoliko trenutaka.

Srce mi je kucalo kao da će se rasprsnuti. Onda mi je počela prilaziti. Istim tempom, ali ipak drukčije.

Bilo me strah, nagoni sam se pritisnuo uza zid ali nije bilo izlaza. Morao sam ostati tamo. Koliko sam joj se divio, ta ruka, užasavala me je. Napokon prišla mi je dovoljno blizu. Kleknula je.

- Mali- upitala je- , nisi odovuda?- glas joj je zvučao nekako blago a opet hladan, nisam znao što da mislim.

- Nnnnn, nisam gospođo. - Uspio sam nekako promucati.

- Hahahahahaah- uzdahnula je- Nisam ja nikakva gospođa, haha, .

Mali, što misliš da radiš za mene?

To je bilo to taj sam trenutak čekao iako mi nije bilo ni na kraj pameti da će mi ta strankinja ponuditi posao. Bio sam toliko jadan u to vrijeme, ali to mi je promijenilo život.

- Dda. - promučao sam još u strahu.

- Super, mali ne trebaš se bojati, kako ti je ime?

- Martin Rinowald. - Izustio sam.

- Snobovsko ime, morat ćemo ti naći novo.

- Kako da vas zovem go. . . . ?- Izustio sam gotovo pogrešne riječi.

- Zovi me Anaka, ajde digni se nemamo cijeli dan.

Krenuo sam za njom u smjeru iz kojeg je i ona došla. Prije sam mnogo puta hodao tom ulicom, ali moji koraci nisu nikada bili tako sigurni, spokojni. Jer više nisam bio sam na ovome svijetu, sa mnom je bila ona. Moj mračni anđeo čuvar.

Odvela me kući, nahranila i dala mi novu odjeću. Stan je bio poput nje otmjen, mračan pun oružja. Sviđalo mi se to. Otmjenost, ubojita otmjenost.

- Mali, sutra počinjemo. Jako rano, idi u sobu, lijevo kod mete.

- Mogu vas nešto pitati, Anaka?- Još mi se osjetno osjećao strah u glasu.

- Pucaj.

- Što ćemo sutra započeti, nije mi jasno, za koji posao ste me unajmili. Nije mi jasno?

Nastala je mala pauza, trenutak šutnje, koji mi se činio kao čitavo stoljeće.

- Ok, nisam ti još objasnila. Ja sam Anaka posljednja od klana Raszina. Raszine su klan ratnika koji postoje već stoljećima. Nakon rata ja sam jedina preživjela, posljednja od klana. Ljudi su od pamtivijeka plaćali naše usluge, bilo kao plaćenog ubojice, tragača ili ratnika. Kužiš.

- Ovaj, da.

- Ja sam posljednja, tebe sam unajmila kao pomoćnika za neke poslove, trenirat ću te kao svog nasljednika, kao budućeg ratnika Raszina. Sada idi na spavanje mali sutra je novi dan.

- Da Anaka.

Istog trenutka otišao sam u sobu. Bila je jednostavno namještena, krevet i ormar, ali činila mi se savršenom.

Bože , koliko nisam spavao na pravom krevetu.

Te sam večeri zaspao poput bebe, bez i najmanje brige.

Oštar zvuk. Probudio me iduće jutro.

- Neeee.

Zviždao je zvuk nuklearne uzbune kao mnogo puta tijekom rata, nisam znao što da učinim.

Skočio sam s kreveta, doslovno izgubljen u prostoru i vremenu.

Bum. Udarac po vratima. Anaka je uletjela unutra, uzbuna je prestala.

- Obuci ovo, imaš deset minuta zatim počinjemo, brzo, čeka nas trening. - Glas joj je bio zapovjednički oštar.

Drhtio sam. Na krevet je bacila torbu sa odjećom. Vadio sam je iz torbe i oblačio bez razmišljanja.

Crne kožne hlače, žičana majica, crne čizme, Dr. Martens. Čizme iz vremena prije prvog rata sigurno vrijede hrpu novca.

Najprije smo počeli trčati, mislim da smo pretrčali oko 5 km. Bio sam iscrpljen, krepan. Nakon toga morao sam dizati različite utege, vježbati na svim spravama u stanu. Oko podne dobio sam sat vremena odmora dok Anaka skuha nešto za pojesti. Boljeli su me svi mišiću koje sam mogao nabrojati, i oni za koje nisam ni znao da postoje.

Koji je užitak bio samo sjediti. Ručak je bio divan, neka pečena životinja, nije me zanimalo koja. Takvo nešto nisam jeo na ulici. Osjećao sam se kao u raj.

Nakon ručka upoznavala me s različitim oružjima, hladnim i vatrenim, učila ciljati i pucati.

Nakon toga slijedile su borilačke vještine. Onda opet obrok i zatim blaženi noćni odmor.

Dani su prolazili u treningu, i svakim sam danom bio sve jači sve uvježbaniji.

Sviđalo mi se oružje i rukovao sam solidno sa gotovo svačim, i počinjao mi se sviđati taj život, laka zarada, američki san, samo puno zabavniji, iako nisam ništa zaradio, ni Anaka nije nigdje odlazila. Iako ja nisam znao to je počinjao biti problem.

24. 09 Anaka me vodila na trening, ne više bi to opisao kao ispit izviđanja, šuljanja i sličnih stvari koje sam trebao primijeniti kraj nekog starog skladišta. Lagano smo krenuli s južne strane krećući se polako skriveni visokom travom i grmljem. Cilj je bio neprimjetno doći do uzvisine koja je pružala dobar pogled na skladište. Iako je od mjesta polaska uzvisina bila udaljena samo dvjestotinjak metara kretali smo se do tamo vrlo sporo, točnije trebalo nam je četrdeset i tri minute da stignemo tamo. Onda je Anaka izvadila maleni dalekozor i počela promatrati mjesto.

- Što radiš. - Prošaptao sam.

Nije ništa odgovorila samo je nastavila promatrati skladište.

- Anak.

- Ššššššš. Koji kurac radiš, ušuti.

Nisam dalje govorio, vjerojatno je imala razlog da radi to što radi. Onda sam i ja počeo promatrati. Na veliki izlaz izlazili su i ulazili ljudi. Bilo ih je desetak, mislim. Dvojica su bila naoružana, velikim i nepreciznim A50- tkama, vjerujem da i drugi nisu baš bili nenaoružani.

Kad sam bolje pogledao unosili su velike pakete zelene tvari, koju malo tko ne prepozna.

Nikloin, utjeha ulice , kako su ga zvali.

Nakon petnaest minuta došla su još tri kombija i isti ti ljudi počeli su istovarivati još nikloina.

- Idemo nazad. - Prošaptala je ozbiljno.

Povratak je počeo, opet dosadno i užasno sporo puzanje.

Kasnije u stanu.

- Mali, sad ću ti objasniti što smo tamo radili. Uzela sam te sa sobom jer je to dobro za tvoj trening, za tri dana bit će sedam mjeseci da te treniram.

- Točno, ali kakve veze imaš sa trgovinom droge. - Upitao sam.

- Čekaj malo, objasnit ću ti sve. Tih sedam mjeseci nisam radila, a kao što si vidio nismo baš živjeli kao normalne šupčine , kao ostatak svijeta. Jeli smo normalne životinje, ne mutante. Skraćeno švorc sam, moram se skupa s tobom vratiti u posao. Nisi ni blizu završetka treninga, ali znaš dovoljno da mi budeš od velike pomoći.

Jasno?

- Da, kakve to veze ima s onim skladištem.

- Skladište pripada, zelenom zmaju bos. . . .

- Onom mafijaškom glavonji. - Prekinuo sam je.

- Da. Večeras preprodava pošiljku nikloina. Doći će Michael Foster i donesti lovnu za kupnju, doći ću i ja sa lažnim parama. Razumiješ.

- Probat ćeš ponuditi lažnjake za drogu.

- Ne mali, za pola sata doći će neki ljudi s kojima radim. Oni će skupa s tobom imati zadatak da ubiju sve u skladištu osim mene. Nas dvoje pokupit ćemo lovnu oni će uzeti drogu i svi su sretni, kužiš.

- Aha.

- Još jedan detalj. Treba ti novo ime, kada moji suradnici dođu predstaviti te kao Anatarka.

- Šta fali mom imenu?

- Mali, ni'ko u ovom poslu ne koristi svoje ime, Anatark, to ti je odsad ime.

Nisam se nadao da ću dobiti novo ime, ali svakako sam se veselio svojoj prvoj akciji, da večeras ću se dokazati, večeras ću napokon postati netko.

Za dva deset i pet minuta oglasilo se zvono. Anaka je prišla vratima i otvorila. Ušlo je troje ljudi, dva muškarca i jedna žena. Prvi muškarac bio je potpuno ćelav, s tetovažom preko cijele glave, tetovaža je sadržavala zmije koje su se previjale, bio je odjeven u crvenu tutu, oko vrata nosio je osušenu zmijsku glavu na komadu kože. Drugi muškarac bio je niži od prvog imao je dugu masnu kosu, kožnu jaknu, crne hlače i majicu opletenu žičanom mrežom. Žena je bila mlađa, oko dvadeset godina, ne više od četiri godine starija od mene, imala je kratku crvenu kosu crne naočale i pripijenu crnu tutu.

- Uđite nemamo puno vremena- progovori Anaka i naglo trzne pištolj, u idućoj sekundi pištolje su izvukli i gosti, pa sam i ja- 'ko je mala. - Kaže oštro.

- Pričaj Snake!

Tip kojeg je nazvala Snake šutio je nekoliko trenutaka, nasmijao se i spustio pištolj.

- Smiri se Anabell, moja učenica. - Svi su spustili oružje, ali prsti su još bili spremni na novu rundu. – Ne bi' je poveo, ali čuo sam da ti vodiš svog učenika, pa evo je tu.

- Ako, bude sumnjiva i jednu sekundu leti joj glava, samo da budemo na čisto, da ne bude iznenađenja. - Upozori ga oštro.

- Isto vrijedi za tvog učenika.

- Nisam vas upoznala, ovo je Anatark moj učenik i budući nasljednik.

Anatark, ovo su Snake, i Jan i 'ko?- upita Snakea.

- Da ovo je Alexis.

Alexis je počela hodati po stanu onda se vratila do vrata.

- Lijep stan Anaka, ne uklapa se u priče koje sam čula o tebi, ima previše kako da kažem, šarma.

- Mala, ne igraj se, sada dosta ne gubimo vrijeme moramo proučiti plan.

Nakon sat vremena svako je znao svoj posao. Ukratko ovo je plan:

Anaka će doći kao drugi kupac s hrpom lažne love koju će ponuditi kao predujam, zbog prvog kupca Michaela Fostera prodavač će doći u sukob interesa morat će poslati dva čovjeka da pitaju zmaja što da radi, pošto će svi njihovi vojnici imati maske, ova dvojica neće stići do zmaja, zamijenit će ih Snake i Jan. Kada Foster pokaže svoj novac Alexis će detonirati dimne bombe i započet će pucnjava. Onda uletimo ja i Alexis, stavimo IC naočale i pobijemo ih k'o pse, uzmemo novac i drogu, i nestanemo.

Da to je bio plan, jednostavan učinkovit, malo različit od prvobitnog plana ali ipak dobar plan.

Zatim mi je Anaka dodijelila opremu. Ubrzo smo i krenuli.

U bijelom blindiranom kombiju stvarno je bilo tijesno, a da ni ne spominjem miris ustajaloga znoja. Nikada do tog trenutka nisam osjećao strah kao do sada, svakim trenutkom približavali smo se skladištu, svakim tim trenutkom padalo mi je samopouzdanje. Pogledavao sam uokolo lica, Anakino je bilo kao i uvijek hladno, gotovo nemoguće mirno, Snake je isijavao osjećaj samozadovoljstva pošto si je u vene uštrcao neku drogu za povećanje refleksa ili tako nešto, Jan je ukucavao nešto u ručno računalo, potpuno u svom svijetu. Alexis, je imala dubok, zamišljen izraz lica uporno stišćući svoj K&H automat.

Uskoro je vozač parkirao kombi na sigurnoj udaljenosti od skladišta. Do tog se trenutka nisam ni zapitao otkuda su vozač i kombi i kako je Anaka sigurna da se neće vozač jednostavno odvesti bez nas, ali ne želim sumnjati u njene metode.

Čim je auto stao Anaka je ustala i bez riječi otišla iz kombija noseći još jednu torbu, pored one s lažnim novčanicama.

Pogledao sam na sat, koji vrag, do sastanka je sat vremena, ne razumijem.

- Snake, kamo je Anaka otišla?- Upitao sam ga.

- Rekla je da ima svog posla, a ja nisam tu da postavljam pitanja. Smiri se, i čekaj vrijeme kad ćemo krenuti siguran sam da zna što radi.

Dalje nisam ništa pitao. Vjerujem joj, vjerujem i Snakeu da ona zna što radi.

Idućih pola sata prošlo je u tišini, bez izgovorene riječi, zatim je Snake naredio pokret.

Alexis i ja krenuli smo prema stražnjem dijelu zgrade, kuda smo se trebali uspeti na vrh i postaviti dimne bombe. polako smo se šuljali, baš onako kako me je Anaka učila. Dok smo stigli do zgrade velike količine straha koji sam do tada osjećao pretvorio se u adrenalin koji mi je potpuno udario u glavu, osjećao sam se sposobnim da pomaknem planinu. Uskoro su dimne bombe bile postavljene, u pravom razmjeru da napune prostoriju dimom. Sad je trebalo samo čekati signal za borbu. Prvih pet minuta razgledavao sam okolini sa uključenim IC naočalama, zatim mi je i to dosadilo.

- Alexis, si na liniji?. - Upitao sam kroz mikrofon koji mi se prostirao od uha pa do početka lijeve usnice.

- Anatak, trebaš šta.

- Ne ništa samo mi je dosadno, pa sam mislio malo popričati.

- Ok. Da te pitam nešto.

- Pucaj.

- Kamo te Anaka našla.

- Točno u sektoru 64, peta ulica.

- Tamo, izgledaš kao da si došao iz bolje četvrti nego te, izgledaš nekako bogato, malo ali tako izgledaš.

- To je moja priča i ne volim je pričati, reći ću samo da moja obitelj nije imala sreće nakon zadnjeg rata. Ti kako si ti postala Snakeova učenica.

- Bio je ranjen, pomogla sam mu, odonda sam njegova štićenica. Ponaša se gore nego da mi je stari.

- Da, ne izgleda baš očinski.

.....

Alexis je bila tada žena mojih snova, možda zato što smo bili u istoj situaciji, neznam.

Ali tih 45 minuta prošli su u sekundi.

- Anatak, stavi IC, dvojica na četiri sata.

Okrenuo sam se, zaista dvojica su se kretala u smjeru grada. To su sigurno ljudi koji su trebali pitati zmaja savjet. Uskoro su ih zadavili Jan i Snake i odjenuli njihovu odjeću, s jednim dodatkom, hladnom folijom na prsima (da ih prepoznamo u dimu, naravno i Anaka je nosila takvu).

- Alexis, Anatak znate znak, vidimo se uskoro.

- Sretno. - Izustila je Alexis

Uskoro su nam izašli iz vidokruga.

- Uskoro je vrijeme. - Izustio sam potihom stišćući svoje automat čvrsto u ruci.

Idućih desetak minuta prošlo je u grobnoj tišini.

Zatim je Anaka uključila maleni odašiljač u čizmi, koji je počeo odašiljati signal.

Oštar zvuk.

- Anatak, pobijmo ih svveeee. - Zaurla Alexis aktivirajući bombe.

Dim je šiknuo i u nekoliko sekundi preplavio skladište, staklo je ubrzo puklo kada smo uletjeli ja i Alexis. Unutra je bilo desetak stražara, i nekoliko nenaoružanih ljudi.

Metci su počeli odzvanjati, Alexis se kretala brzo migoljeći se između stražara i ubijala iz izbliza, ja se kotrljao tražeći zaklon, jer su se vatrenom plesu pridružili i preostali stražari pucajući na slijepo.

Još nekoliko metaka i pala su još dvojica.

Tshhh.

- Aaaaaaaa. - kriknuo sam iz petnih žila.

Posljednji stražar bio je desetak metara udaljen od mene, šupak okrznuo mi je lice. Topla krv slijevala se mi se do usta. U trenutku boli bacio sam svoje oružje, nagonski sam skočio na stražara i srušio ga udarcem nogom u letu. Na podu bez svog AK bio je bespomoćan, nikome nisam slomio vrat s toliko užitka kao što sam njemu.

- Anatak si dobro?- doviknula mi je Alexis.

- Aha, ovaj je zadnji?- upitao sam uzdihano.

- Da, ovaj je bio zadnji, mali. - Javila se napokon i Anaka. - Čini se da smo svi dobro.

Dim se već raščistio toliko da se moglo i nešto nadzirati bez naočala. Alexis je repetirala svoj automat. Još nekoliko minuta i dim je već potpuno nestao.

Anaka je šetala skladištem tražeći drugog kupca, uzela je aktovku i pridružila se meni koji sam se gledao ranu na komadić stakla. Sjela je na kutiju pokraj mene.

- Nije duboko mali, neću te hvaliti previše ali bio si dobar.

- Možda nije duboko, ali boli k'o vrag.

- Imamo lov, samo da oni spreme drogu pa bježimo ća prije nego šta se pročuje. Snake dovoljno ste spakirali?

- Još par minuta. - Odgovori Snake na brzinu.

Anaka je znala da smo u stisci s vremenom, da imamo najviše dvadesetak minuta dok.

Zvuk sirena koje se približavaju, prebrzo, ukopao nas je na mjestu.

- Govno, PRP murija. Govno!!!- Živčanio je Jan, lupajući rukama nogama sve oko sebe. – Bjež'mo!!

Jan je već žurno krenuo prema robi. Sirene su stale. Zvuk repetiranog pištolja.

- Ne ideš ti nigdje, glupi majmune, ti stvarno ne kužiš?- Snake, govorio je polako s izrazom lica od kojeg bi se i klaun uozbiljio.

- Snake, Snake mislio sam da smo partneri, a tu me, šupku jedan 'očeš ubiti!

- Dosta!- Vikne Anaka. - Niko neće nikog ubiti, Jan usrao si se ko početnik, ako izađeš s djelom robe panduri će imati dosta profita i raznest će cijelo, prokleta skladište skupa s nama.

- Kako se uopće mislimo izvuć', vidjela sam ovakve racije, ima ih sigurno tridesetak tamo vani, plaćeni su da poginu, znači otpada da ih zastrašimo, koji kurac mislimo napraviti?- Alexis je izgovarala ove riječi s tonom nervoze koji je dominirao.

- Da, i mene to zanima?- Umiješao sam se i ja, strah je oped proradio.

Anaka koja je cijelo vrijeme stajala nekoliko koraka izvan kruga, koji smo stvorili prepirući se, počela nam je prilaziti s smiješkom na licu.

- Dame i gospodo, partneri dopustite da objasnim.

U trenu je izvukla pištolj, i Jan se srušio s metkom u čelu.

- Od trenutka kada smo čuli sirene, shvatila sam da se netko prodao muriji, Jan nije amater, i nije ga trebao glumiti, odao je sam sebe.

- Čekaj malo, Jan je prodana duša a čovjek bi skoro rekao da mi je prijatelj. - Snake je tresao glavom oko dvije sekunde, zatim je pljucnuo na Janovo truplo.

- Da, Jan se prodao, srećom nisam vjerovala nikome i postavila sam sigurnosni sustav, za ovakav slučaj. - Smiješak joj se još nadzirao na licu.

- Hm, na otvorenom bi mogli upaliti samo MbS, ili Gs, točno. - Anaka mi je nedavno pokazivala kako se spajaju ta dva sustava.

- Za neupućene koji je to, da ne kažem šta.

- Objasnit ću ti poslije, to će spalit sve na trideset metara oko skladišta, to je dovoljno.

- Znači pogodio sam, Gs.

- Ok, zabava je gotova, svi u zaklon, vatra bi mogla probiti kroz prozore, i Snake stavi robu na sigurno.

Svi smo sagnuli iza kutija koje su bile razbacane uokolo.

Prvi stisak na malom daljinskom, kapsule su počele otpuštati ekstremno zapaljiv plin, nekoliko trenutaka grobne tišine, drugi stisak.

Onima izvan skladišta zasigurno nije bilo lako, iz mirnog neba odjednom je prsnuo vatreni vjetar, koji je u trenu spržio sve živo i mrtvo i odveo ih u paklene dubine.

U skladištu su popucali svi prozori, vatreni plamičci vrludali su okolo par sekundi, zatim su nestali.

Policija je nestala u vatrenoj agoniji zajedno s plamenom, za svaku sigurnost, naša je ekipa ostala još par minuta u skladištu.

Zatim smo ustali i izašli iz skladišta. Gusta trava oko skladišta još je gorjela kao i poneki policijski auti, a i trupla.

- Koji vatromet, Anaka trebala bi raditi u cirkusu, uu ovo je bilo super, profesionalno, coo. . .

- Alexis, smiri se, nije bilo tako posebno, svaki profić koristi to u ekstremno rizičnim poslovima. Snake uzmi malu doma, poslije parti u Tronyskom.

- Možeš se kladit.

Vozač kombija je nestao kao i naš prijevoz (naravno da će budala dobit metak u čelo), pa smo se jednostavno pokupili svaki svojim putem prema najbližem sigurnom mjestu.

Zmaj nam to neće lako oprostiti a ni murija.